

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci navrhovatele: **L. K.**, zast. Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalované: **Univerzita Karlova**, se sídlem Ovodný trh 3/5, Praha 1, o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 94/2012,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 8. 4. 2013 předložen Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) návrh navrhovatele ze dne 11. 3. 2013 na určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to vyhlášení rozhodnutí ve věci.

Městský soud ve svém vyjádření k návrhu konstatoval, že po podání žaloby 4. 6. 2012 se věcí průběžně zabýval a činil procesní úkony, jejichž vykonání bylo zapotřebí, aby věc mohl co nejdříve projednat a rozhodnout. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla zpoplatněna, byla prvním úkonem soudu výzva k zaplacení soudního poplatku ze dne 26. 6. 2012 adresovaná navrhovateli. Soud na tomto místě podotýká, že navrhovateli nic nebránilo v tom, aby žalobu zpoplatnil již při jejím podání, čímž by odpadla potřeba činit tento úkon. Teprve po zaplacení soudního poplatku mohl soud přikročit k dalšímu úkonu. Dne 3. 9. 2012 soud vyzval žalovaného k zaslání spisového materiálu a vyjádření k žalobě, a to ve lhůtě do jednoho měsíce od doručení výzvy soudu. Vyjádření žalovaného spolu se správním spisem bylo soudu doručeno dne 4. 10. 2012. Dne 6. 11. 2012 soud navrhovateli prostřednictvím jeho právní zástupkyně doručil vyjádření protistrany k žalobě spolu s výzvou podle § 51 s. ř. s. Na tento procesní úkon reagoval navrhovatel podáním ze dne 7. 11. 2012 – replikou k vyjádření žalovaného, v níž zároveň vyslovil souhlas k rozhodnutí ve věci samé bez jednání. Povinností soudu bylo seznámit s touto replikou žalovaného. Soud tak učinil dne 6. 12. 2012, přičemž žalovaného rovněž vyzval ke

sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání. Protože žalovaný s tímto postupem mlčky souhlasil, soud dne 6. 2. 2013 vydal rozhodnutí ve věci samé, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl, proto návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu považuje za nedůvodný.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že ve věci byly postupně činěny procesní úkony, jak soud popsal v předcházejícím odstavci, s tím, že dne 1. 2. 2013 byl soudu doručen navrhovatelův návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to vyhlášení konečného rozhodnutí v dané věci. Po zamítnutí žaloby navrhovatel podáním ze dne 11. 3. 2013, označeným jako „Prohlášení o trvání na návrhu a zpětvzetí návrhu“, které bylo doručeno soudu dne 12. 3. 2013, prohlásil, že trvá na návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu – vyhlášení rozhodnutí ve věci a zároveň tento návrh bere zpět.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že podaný návrh není důvodný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, což také učinil rozsudkem ze dne 6. 2. 2013, č. j. 9 A 94/2012 – 35, kterým žalobu navrhovatele zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že soud rozhodl 5 dnů po obdržení návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, neboť požadovaný procesní úkon byl učiněn ve lhůtě 30 dnů od obdržení návrhu uvedené v § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích. Jestliže soud provedl požadovaný procesní úkon, jak tomu bylo v daném případě,

k takovému návrhu se dále nepřihlíží, ledaže navrhovatel výslovně ve lhůtě 3 dnů od dne, kdy se o provedení úkonu dozví, prohlásí, že na návrhu trvá. Smyslem prohlášení na trvání návrhu je posouzení, zda soud skutečně učinil požadovaný úkon, a pokud tak neučinil, vyhovění návrhu, nikoliv podávání vzájemně se vylučujících úkonů, tj. trvání na návrhu a zpětvzetí tohoto návrhu, bylo-li návrhu již vyhověno. Při posouzení obsahu těchto úkonů Nejvyšší správní soud upřednostnil věcné projednání věci a tím poskytl navrhovateli větší ochranu jeho právům než při nemeritorním rozhodnutí, přičemž neshledal žádný důvod tento právní názor, se kterým byl navrhovatel seznámen již v jeho obdobné věci v usnesení zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2013, č. j. Aprk 13/2013 – 109, jakkoliv měnit.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 174a odst. 9 zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 16. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu